

חבורת „הקסטל“ בצפון העיר, היו בנים למשפחות ותיקות ומכובדות. זהו סיפורו האישי של אחד מחבריה, השופך אור על חיי ההוללות של בני-הטובים, המעוררים דאגה בציבור.

השבוע נסערה הארץ עם מעצרה של כנופיית נערים תל-אביים שהודו בבצוע עשרות פריצות וגניבת מכוניות ב-מחצית השנה האחרונה. רוב חברי הכנופיה, שהשתייכו ל-

תלונות נגד אלה שהודו בסתיבות. אחרי החקירות לקחו אותנו לאותו מקום ליד אכסודוס ואני הייתי צריך להודיע להם לפי פקודת המשטרה, שאנחנו מפקדים את החברה. עליתי על עמוד בטון ואמרתי: „חברה, נתפסנו עלידי המשטרה ואני מודיע בזה על פרוק החברה. המשטרה מודיעה שכל מי שיתפס מתאסף, יותר מזה — ייעצר.“ אבל באותו רגע שירדתי, העברתי ידיעה שמתאספים בעוד ששתיים ליד גיהותיות. התכנסו לזרוק כמה חברה וזרקו חברה בלי גנבים ובלי עסקים עם משטרת, אבל זה לא הקץ כל כך מהר.

רית, אחרי שהוציאו ממנו מים לנגב. יום אחד עברנו וראינו המון דגים, שמתו מהסרחון, צפים על המים. עוד באותו לילה עברנו בסירה ואספנו דגים. שמנו עליהם מלח ושטפנו אותם עד שיצא הרח. בבוקר מכרנו אותם בשוק-הכרמל בתשעים גרוש קילו.

כיום חושבים היום שחברת הקסטל היא כנופיית של פושעים. בטח שישבו כך אחרי כל מה שנתב עלינו בעתונות בימים האחרונים. אבל אף אחד לא שואל את עצמו למה ואיך הגיעו החברה למצב כזה. פעם היו מתעניינים עוד כמה שקשור בבני-טובים היום — כלום. כשהקמנו את חברת הקסטל, לפני יותר מארבע שנים, היינו חברה בני 14-15 כמו כל חברה-סלוגנית אחרת בתל-אביב. היו אצלנו בנים ובנות — בהתחלה עשרה וזוגות בערך — שהתיאשו מתנועות-נוער וכל הבלבול-מה-זה, והתחילו לעשות חברה לבד. היינו נפשים בבתים פרטיים ועושים מסיבות עם משקאות ואחר-כך גם עם סיגריות. אבל כמו כל חברה תל-אביבית, חיפשו שם מתאים. בסוף החלטנו להקרא חברת הקסטל, כי נפגשנו תמיד ליד מלון-הקסטל, בצפון.

„סע בכיוון החץ“

באמת במשך שישה חודשים לא היו גניבות. זה היה בגלל המשפטים שהיו לחברה באותו זמן, אבל עובדה שלא היו יותר עסקים עם סוכיות מכוניות. זאת לא אומרת שלא מצאנו דרך אחרת להשתלול. כל יום היינו ממציאים תעלול חדש. לא היה מה לעשות. אולם לריקודים לא היה, המשטרה לא נתנה להתאסף, אז היינו מכרחים למצוא משהוא להעביר את הזמן.

כנופית הצפון הפירוט

היינו, למשל, עוברים ברחוב ופתאום רואים איזה רנו קטן עומד בכביש. כל אחד היה תופס אותו מצד אחד ויחד שמים אותו על המדרכה בין שני עמודים של בית. אחר כך היינו מתיישבים לראות מה יעשה בעליו כשירד למטה. לפעמים אפילו היינו אומרים לבעל המכונית שעברנו רק במקרה ומוכנים לעזור לו להוציא את מכוניתו תמורת חמש לירות כל אחד.

אחר כך נספלו למכונות השוק. היינו משפשים גרוש בקצה, מכניסים אותו במקום 25 גרוש ושוחים. אם הוא היה נתקע באמצע היינו מכניסים את היד דרך הפתח איפה שיוצאת הכוס, תולשים את הצינור ואחרי שהיינו שוחים, היינו נותנים לשאר להישפך. היינו נהנים מזה.

קראקוביאק במקום צ'א-צ'א-צ'א

לכנו למשטרה ואמרנו: „אתם לא רוצים שנסתובב ברחובות ונעשה נזקים — סדרו לנו אולם.“ אבל שם אמרו לנו שהדבר היחיד שיכולים להציע זה לה' כנס לתנועת-נוער. כשבאנו לנוער-העובד ואמרנו שאנחנו מבקשים אולם בימים שהם לא צריכים אותו, התחילו להשפיע עלינו להכנס למסגרת של התנועה. התחילו להגיד לנו „חינוך...“ ו„חשבון-הנפש...“ ועוד כל מיני דברים כאלה, עד שנמאס לנו וברחנו משם.

הלכנו לקוממוניסטים והם הסכימו לתת לנו אולם. בערב הראשון היה הכל בסדר. היה שם פספון והיינו מבסוטים. למוצאי-שבת הזמנו גם חברה מירושלים והתחלנו לעשות שמה. פתאום הפסקו לנו את הפספון באמצע ובמקום צ'א-צ'א-צ'א שמנו לנו קראקוביאק. אחר כך התחילו לדבר כל מיני פוליטיקה, התעצבנו, כיבנו פתאום את האור ואחרי שהורדנו את כל הקישוטים והססימיות וקרענו את התמונה של סטאלין שהיתה על הקיר, התחלנו מהאולם כשכל הספסלים שבורים.

שוב חזרנו לבתים פרטיים. לרוב החברה שללו רשיונות נהיגה בגלל שטויות, רק משום שידעו שהם מהקסטל וגונבים מכוניות. אבל לגנוב לא הפסקנו. להיפך, ודאק בגלל זה התחלנו מחדש. חלק מהבנים התגייסו בינתיים לצבא, אבל שום דבר לא השתנה. זה כבר היה בדם. בגלל כל מיני שוואצים-שלידע היינו גונבים סיגריות מקיוסקים וסוכותים וסופות. כך גם התחילה הגניבה בשקט-תל-השומר. הייתי אז רק כמה חודשים צבאי, עם עוד חבר מחבר רת הקסטל, שהתגייס יחד אתי. באנו לשקט-תל-השומר ואחרי שאכלנו ראיתי בקבוק ריק על השולחן, שמישהו שכת ולא לקח את הערבוני שלו. הבאנו את הקבוק למוכר ובקישתי את הערבוני. „זה לא שלך“, אמר לי, „ראיתי שמצאת אותו על השולחן.“

„אבל מה?“ אמרתי, „מישהו שלם בשבילו, או מה איכפת לך? למה שהכסף יאיר אצלך ולא אצלי?“ אבל הוא בשום אופן לא רצה לתת את הערבוני. „בסדר!“ אמרתי לו. „אתה לא רוצה להתחזיר — אני אגנוב לך את כל השקט הזה!“

אחרי שבוע באתי בערב עם עוד חבר בסטיין ש„הרמנו“ בתל-אביב ואחרי שפרצנו את החלון האחורי של השקט, העמסנו את הכל על הסטיין ואחרי שחזרנו לתל-אביב התחלנו בסחורה, ואת המשקאות הבאנו למסיבות. ככה נכנסנו לשלושן של הסתיבות וכבר לא הבלבלו בין גניבה-סתם לפריצה. הכל הלך בקלות ובלי הרבה מחשבה ותכנון. עד שלפני כמה שבועות, נתפסנו עלידי המשטרה. כמעט נגד כולם הגושו תביעות משפיות והם מחכים למשפט. כעת אני רוצה לשאול: מה זה יעזור? תפקיד ה' משטרה זה לא רק להכניס חברה לבית-סוהר, שמשם הם יצאו יותר גרועים. צריך לדאוג לנו קודם שלא נגיע לזה.

את המכונה. או שהיינו בודקים שורה של מכוניות, עד שהיינו מוצאים אחת עם חלון קצת פתוח. איך מדליקים אותה זה כבר כל ילד יודע. היינו מציבים שומרים בפנינות הרחוב ואחרי שהמונע התחיל לעבוד, היינו קופצים פנימה. סחבנו רק מכוניות חדשות. פחות ממדל 60 61 לא היו הולך. למה שאהבנו את המושבים והספידי שלהם, אף-על-פי שבהתחלה היה קצת קשה להתמצא בכפתורים. הייתי מסובב כפתור להחליף אורות — פתאום מתחלפת המוזיקה. אבל התרגלנו לזה מהר מאוד.

חברה בלי גנבים

יד שיום אחד נכנסה המשטרה לעסק. אני בטוח שזאת היתה הלשנה, אבל אני לא יודע עדיין מי היה המלשין. יום אחד בא אלי אחד החברה ואמר לי שמהפשים את הקסטל במשטרה. הוא לא אמר לי משטרה אלא „מפלג הנוער“. לא ידעתי מה זה „מפלג“, הייתה אז מלה חדשה. חשבתי שאולי רוצים לתת לנו אולם מתאים, אחרי שכל הזמן היינו מתאספים בבתים פרטיים או מסתובבים ברחובות ומה באו כל הצרות. אספתי את כל ההוצע והלכנו לתחנת המשטרה ברחוב מוצקין.

נכנסנו לחדר אחד וישב שם איש לבוש-אזרחית. אני מחברת הקסטל, אמרתי לו, „שמעתי שאתם מחפשים חברה שלנו ובאתי.“

„מה?“ צעק עלי, „אתה מהקסטל? טוב מאוד שבאת. תן לי בבקשה תעודת-זהות שלך.“ לפני שהבנתי מה קרה תפס את כל הוצע והכניס אותו למעצר. זה היה בשש אחרי הצהריים. אחרי שעה, שעה וחצי בערך, עצרו את כל החברה שהתאספו באותו ערב בקפה אכסודוס, שליד גמנסיה הרצליה.

הביאו את כולם למשטרה ואחרי שחקרו אותם, הגישו

קצת לשנה

ביום העצמאות לפני ארבע שנים זיכרונות הנוחה ממשי, זאת אומרת לא הרבה חברה, אבל מגובשים. חיפשנו כל לילה-העצמאות איפה לבנות ובסוף מצאנו מקום מתאים ליד הירקון, על יד בית קטן לבן של חברת-החשמל, שבפנים עמד טרנספורמטור. החלטנו לעשות שם מדורה, אבל לא היתה מוזיקה בשביל לרקוד. אצלנו היו הרבה חברה שעברו בחשמל-א.ד. מהם הביא מהבית בית-מנורה עם תקעים, טיפס על עמוד החשמל שהיה שם והכריג את בית-המנורה פנימה. אחר-כך משכנו חוט והיה פטיפון ומצברות. החלטנו שחבל שהבנות ילכלכו את החצאיות ואנחנו את המכנסים. הלכנו לבניין של סמינר-הקיבוצים והוצאנו מאחד הצריפים כעשרים מחצלאות בשביל לשבת כשנגמרה האש התחלנו לזרוק את המחצלות למדורה, אחת-אחת. לכולם היה מצברות עולמי והלכנו למחסן המסעדה בסמינר, משם סחבנו קופסאות שימורים.

למחרת בבוקר — אני לא יודע איך — גידע להם והם רצו להימין משטרה. אז עוד פחדנו, אספנו כסף ושילמנו את כל הנזק. אבל הלקח הזה הספיק לנו בדיוק לשנה אחת — עד יום העצמאות הבא.

מלמברטה לטייגר

במשך השנה הזאת הצטרפו אלינו הרבה חברה-בנים ובנות. בעיקר ממשפחות צפון-תל-אביביות מכר-בדול. ילדי מנהלים, מוכירי-איגודים, בעלי-בתי-חרושת ואפי' לו בנים של שוטרים.

מקום המפגש שלנו השתנה, אמנם — אבל לא השם. היינו נפגשים תמיד ליד הבית-הלבן מיום-העצמאות הראשון. כל אחד יודע שאם אין לו מה לעשות בערב, ימצא שם תמיד מישהו מהחברה. אם לא, אז לפחות ימצא הודעה חדשה, כתובה בעפרון, על קיר הבית, לפעמים בצרוף קללה. ביום-העצמאות השני החלטנו לעשות מדורה באותו מקום. היתה בעיה של אוכל. רוב החברה לא עבדו ולא ידענו מניין ניקח כסף. בערך שעה לפני שהיינו צריכים להתאסף, עברתי עם חבר שלי ליד גמרשי מכירת-מכוניות ברחוב ארלוזורוב. פתאום ראיתי בין שיחים מקרר ולידו ארגונים. ניגשנו ופתחנו את המקרר ומצאנו שם איזה חמש-עשרה קילו בשר לטטיקים, שמישהו הכין בשביל למכור בערב. מלאנו שק ורצינו להסתלק. אבל זה היה כבר. מגרש-ההגנה שליד תחנת-הרכבת לא היה רחוק משם. ניגשתי, „הרמתי“ למברטה ואחרי ששמנו עליה את הבשר, נסענו לחברה.

כל הלילה בילינו על שפת-הירקון. לפנות בוקר החלטנו לנסוע לחוף הרצליה להתרחץ קצת ביים. אבל לא היה לנו במה. לכמה חברה היו אומנם אופניים. אבל זה לא עסק לנסוע עד הרצליה באופניים וגם אם נרצה „להרים“ איזה טכסי אחד זה לא יספיק לכולם. האפשרות היחידה היתה להשיג אוטובוס.

מול המגרש הריק של דן עמד טייגר. נכנסתי לתוכו והורדתי את המספר ושמתו במקום שלם „נסיעה מיוחדת“, כדי שלא יהיו בעיות עם המשטרה. כלום נכנסו ואת האופניים העמסנו על הגג. נסעתי עד הרצליה כשאני נותן כל פעם לחברה לנהוג. ירדנו עם הטייגר לחוף. שחינו ונתנו גם לו לשחות קצת. לא בגלל שיש לנו לב טוב, רק שאחד מהחברה נכנס למים ואמר שהוא לא יוצא עד שלא אבוא לקחת אותו משם עם המכונה. לא היתה לי ברירה ונכנסתי לים עם הטייגר. אני בטוח שהוא לא היה יוצא אחרת, כי אצלנו מלה — זה מלה.

זאת היתה הגניבה הרצינית הראשונה שלנו. אחרי זה כבר הלך הכל במהירות.

דגים מפריחים ומכוניות דהיזוקם

מה שאני „הולברד“ נהגיד זה שאצנו הקץ תמיד הכל בלי תכנון מוקדם. אנחנו הבנים היינו מתאספים ופתאום נכנס לנו משהו בראש. לא חושבים פעמיים — והולכים לעשות. פעם, למשל, לא היה לנו כסף. פתאום נזכרנו שאחרי הירקון יש חתה לגידול פרחים. התאספנו לילה אחד, לקחנו סירה מחבר שעבד בהסכרת סירות ביר-קון, ועברנו לצד השני. מלאנו כמה שקים בגלדיליות וחזרנו. בבוקר התביישנו פתאום לעמוד בלמבור גלדיליות, אבל כשאין כסף אין ברירה. עמדנו עם הפרחים ביד וצעקנו „גילי גילי, גילי גילי“, כמו שצועקים המוכרים החתיקים של הגלדיליות. עד שגמרנו אותן. הרווח — שלושים גרוש כל אחד.

ראינו שלמכור פרחים זה לא עסק. אולי זה קצת משעשע, אבל לא מרחיבים כלום. באותו זמן התחיל הירקון להס'